

Димитър Тенчев

Твоят поглед ще топи
снеговете

Обикновена земекопна машина. Гигантски сребристолилав паяк, стъпил върху местност, удобна за заселване, на планета, удобна за заселване, прекрасна малка планета. Паякът неподвижен размисляше как набърже да промени местността: хълмовете да се заравнят, реките да се влеят в море, да се разшири проломът, блатата да се зарият, да се преместят горите, вулканът (той е скали, пепел) да прегради ветровете от север. Магистрала за движението. Вода, повече вода. И ядрени гнезда дълбоко под планините. Всичко това да стане за дни.

Тук ще живеят хора. Здания като самородни кристали ще се свържат със стъклени тунели. Над долината ще нависне слънчевата паяжина на вечно раздвижения човешки живот, съхранил в оранжерийна топлота неизчерпаеми сили и ценности. По тази обширна долина ще свисти движение. Така ще бъде, разбира се, но първо трябва добре да се обмисли.

Продълговатото тяло на паяка, на ръст колкото синкавите планини, увиснало на дванадесет крака, стъпили на километри наоколо, не помръдваше и две очи-кабини разглеждаха долината, реките, горите, петната различна пръст – розови, скрежнобели, синкави, златни – пясъците. Това нямаше да бъде така след време, когато човешката ръка удари своя печат на власт върху тази долина и тя стане човешка. Ще бъде всичко тук невероятно и неизмеримо.

Беше тишина. Предстоеше работа.

Мислеше не машината, а човекът. От кабината-око той оглеждаше и преценяваше. Вече бе взел работната дреха...

Знае се какво става, след като се облече дрехата, затова той си мислеше: ето една красива долина, един ведър ден, а и месецът е хубав – септември. Когато работният ден започне отрано, хубаво е... Облече се напълно. Усети познатата игра на мускулите си. Развълнуван до крайност, напрегнат, той с възторг и страх помисли – сега! – и машината включи. Белите диамантени зъби заслизаха, гигантската завъртяна паст бе стръвна час по-скоро да захапне мирната земя.

– Ето че включи – сам в кабината проговори човекът. – Значи съм пълен със сили. Наистина.

Той чувствуваше кожата си приятно топла под специалната дреха, усещаше как сърцето мощно и радостно тласка кръв, дори виждаше вените на ръцете си да пулсират под прозрачните специални ръкавици. Беше бодър, сякаш рано сутрин е отворил прозореца и след няколко дълбоки вдишвания е разкършил жилавото си тяло, а сетне, замаян, задъхан, е погледнал нагоре, за да види дали и този ден начева с чисто небе. Чисто беше! И чувството, което постигна, също беше избистрено,

силно. Той умееше. Под биотъканта на дрехата невидими пипалца контактуваха по кожата му, в ръкавиците тръбички мереха налягането на кръвта и напрежението на мускулите; в широката, богата яка на работната дреха метали и неметали, наслоени фино и сложно, следяха, преработваха в импулси всичко, което става горе, в ума. Машината слушаше човека чрез всяка негова клетка. Той беше млад, но опитен работник...

И ето, зъбите на машината увиснаха над хълма и дванадесетте крака един след друг дебнешком пристъпиха. В окоото-кабина младежът се усмихваше. „Трудът започва с радост и сила. Това е хубаво.“ Машината го послуша. Зъбите навлязоха в пръстта – те наистина се въртяха радостно бързо, а паякът се сниши на краката си, за да ги притисне с много-тонна тежест към скалите. Запяха двете копчета-слушалки върху яката на работната дреха. Те съобщаваха натоварването на машината. Работният ден започна.

Гигантският паяк унищожи първия хълм за минути. Работата вървеше добре. Зае се с втория хълм, но там зъбите на машината под горния мек пласт задраха по много твърда скала. И звукът в слушалките взе да прекъсва и дращи. Младежът се разтревожи и машината в същия миг го послуша – отдръпна се едва, белите гигантски зъби се въртяха над хълма свободни и бляскави. Тогава звукът в слушалките изтъня и притихна. Бавно се върна спокойствието на младежа, също тъй бавно резците отново навлязоха в пръстта да стопят скритата скала. Работният звук стана умерен.

ЧУВСТВОТО режеше скали.

Със слънцето един работен ден бе изгрял над планетата и много на брой обикновени земекопни машини вършеха своята работа. **ЧУВСТВОТО** преораваше малката планета.

В предобедните часове младежът сгреши два пъти. Първи път сгреши след продължителна равномерна работа на машината, когато отклони погледа си към съседното поле зад планината. То беше пустиня от слюда. От десетки километри слюдата блестеше като сняг. Зимата, снегът... Полет над снежни полета. – Изпита копнеж, едно недостъпно за машината чувство и тя сгреши, та заора дълбоко в скалата. Дразнещият звук на слушалките веднага го върна към работата и той дори не си позволи да се ядоса, за да не стане още някоя грешка.

Втори път сгреши, защото си спомни за едни коси и едни очи. Второто неразбираемо чувство накара машината да отдръпне резците, те се завъртяха без натоварване, а слушалките записукаха радостно. Но не беше време за писукане, а за работа.

Така с две грешки предобедът мина.

Следобед младият човек направи още три грешки. Успя да се запази по-дълго бодър, защото пет грешки при толкова работа бяха добро постижение. Усещаше, че последните минути приближават и внимаваше да не засили сам това чувство, за да не изключи машината предварително. Зъбите вече се въртяха бавно, корпусът не притискаше тъй силно. Целият механичен гигант бе станал монумент на умората. Човекът се улавяше, че не разпознава звука в слушалките. Проблясваше мисълта, че ето, в този миг машината ще спре. Вълнуваше се с остатъка от чувствата си. Машината все не спираше, слушаше го, но предпазливо и забавено. Накрая той не можеше да вярва на слушалките и трябваше да се взира долу. Машината спря. В изненадващата тишина се чу въздишката на нейните метални стави.

Младежът се излегна назад и се усмихна. Тишина преливаше в него, изглеждаше му, че сега нещо неуловимо се ражда и расте, че то ще расте спокойно, безспир под стъклата, тишината и слънцето, докато стане реално и силно. Той беше доволен. Уморен, смален, празен, но доволен.

После взе да се съблича.

Изненада се, когато чу стъпки вън, пред кабината. Вратата широко се разтвори и усмихнат влезе друг млад човек.

– Привет! – бодро поздрави той. – Привет... – премина в шепот, за да поправи радостното възклицание.

– Не бой се – рече измореният, – тя никога не се задейства, преди да си облякъл дрехата. Работи безупречно.

– Добре, аз ще се облека едва когато слезеш долу – рече бодрият.

Умореният вдигна ръка за сбогом, влезе в кабината-капсула, тя се плъзна по релсата от километрична височина и скоро го остави долу – невредим, напълно приспособен към разликата в налягането. Она горе взе да се облича, наблюдавайки как една едва забележима точица пъпли по заравнената низина.

– Обича да се разхожда – каза сам в кабината. – Хайде на разходка! – подвикна, натискайки един бутон. Точицата спря.

– Есен е – казаха слушалките на работната дреха.

Бодрият седна на пулта и почака усмивката му съвсем да се оттегли. Почувствува силата в раменете си, в гърдите, в мускулите на краката си (години бе учил), усети вълнението – вълнение като пред скок от високо и – сега! – машината трепна, въздухът над равнината се разлюля, по дванадесетте крака на паяка премина вълна и претъпи напред. Нова

гигантска сила щеше да преобразява тази долина в покорство на някого и на нещо.

Умореният дълго се разхожда, а бодрият го забрави, погълнат от работата си и усвоените чувства. Умореният пъплеше по своята долина смешно малък и захласнат. Машината паяк все висеше над него, защото колко може да извърви човек с двата си крака... Но той бе решил да се разхожда. Нужно му беше. Поспираше и сядаше на големите камъни, дотъркаляни тук от някогашните ледници. Стигна реката, нагази в нея и дълго гледа срещу течението ѝ. Водата тичаше. Водата скачаше по камъните, прозрачна и пулсираща върху всяка преграда, юношески жива. Хрумна му да лови риба. Бъркаше под камъните, залиташе, водата клопочеше като присмех, пръскаше го по лицето. Тя измокри дрехите му, но той продължаваше да лови под камъните хлъзгави вретена, да ги лови и да ги изпуска, защото те с един удар на опашката му се изплъзваха и го караха пак да рови из прозрачно-присмехулната плът, която го отблъскваше с пъргави струйки. Най-после улови една риба. Заразглежда нежната ѝ, влажна кожа, потрепваша от живот; голямото око и искрите на ловкостта, петната – сиво-синкави и кадифеночерни, потъмнели от привечерния здрач. Рибата дишаше тежко. Вярваше, че ще се изплъзне. Пусна я.

– Утре вас няма да ви има – предрече той. – И викна: – Ехе-ей, есенни вечери!

КРАЙ

© Димитър Генчев

Сканиране и OCR: Мандор, 2002

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1002>]